

При това трѣбва да пригответишъ добри момчета, а за да стѣгна едно момче, ще трѣбва да изхарча не по-малко отъ 20 жълтици, за да го въоръжа, облѣка и нахраня. Онази година събрахъ чета да мине България, всѣкой день ходихъ въ стария комитетъ и въ млади като ме лъжеха, че щѣли да намѣрятъ сръдства за пушки и ще ги изпратятъ. Лѣтото мина и нищо не ми дадоха до днесъ. Ето, че и вие се връщате отъ България. Тази година има да съмъ похарчилъ до 1000 жълтици, за да поддържае четата съ храна, все съ надежда, че комитета ще ми отпусне пушки. Ето и Караджата е дошълъ отъ Браила, като казва, че е събралъ 50 души чета и иска да я доведе тукъ въ Букурещъ¹⁾“.

Караджата отговарялъ съ болка:

— Гърдитъ ми изгниха да тичамъ отъ Гюргево до Букурещъ да се моля ту на тогова „народенъ“, ту на оногова богаташъ — да помогне поне съ купуването на единъ револверъ! Никой не дава, а думата „народенъ“, „патриотъ“ и прочие не слизатъ отъ устата имъ²⁾).

Караджата при тоя разговоръ казва на Филипъ Тотя, че действително е събралъ мом-

¹⁾ Запискитъ на Филипъ Тотю воѣвода, Русе, 1896. Арх. отд. на Народната библиотека, папка 63, № 8617-а.

²⁾ 3. Стояновъ, Четитъ въ България.